

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Пазарджик, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и трета година
в следния състав:

Председател: Елисавета Радина

при участието на секретаря Х.В.
като разгледа докладваното от Елисавета Радина Административно
наказателно дело № 20225220201812 по описа за 2022 година

Производството по реда на чл.63 от ЗАНН.

Образувано въз основа на жалба на С. В. Б. с ЕГН *****, с адрес гр. Белово, общ. Белово, обл. Пазарджишка чрез адв. П. Х., против НП № 2022 - 340 - 0 1/ 11.10.2022 г. на началник РУ Септември, с което на жалбоподателя на основание чл. 257, ал.1 от МВР е наложена глоба в размер на 100 лева.

Жалбоподателят чрез неговият пълномощник, поддържа жалбата и ангажира становище за нейната основателност. Претендира разноски.

Въззиваемата страна не изпраща законов или процесуален представител.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото, по вътрешно убеждение, ръководейки се от закона, установи:

Въз основа на подадена от В. Д. Б. от гр. Белово жалба в РУ Септември била извършена проверка от пол. инспектор в ПУ Белово Б. Т.. След приключването ѝ, той издал на 22.08.22г. и на осн. чл. 64 ЗМВР и по изпълнение на възложените му функции по охрана на обществения ред разпореждане на жалбоподателя (л. 32), да не се саморазправя, заканва и отправя обидни думи на В. Д.Б.. В разпореждането изрично било вписано, че е задължително за изпълнение, освен като не налага извършване на очевидно престъпление, както, впрочем, повелява чл. 64, ал.4 от ЗМВР. С

разпореждането не е допуснато предварително изпълнение на същото, като е посочен срок за обжалване пред по-горестоящия административен орган 14 – дни от връчването. То е връчено на жалбоподателя, спрямо който е издадено, без да е отразена дата на връчване (виж на л. 32, гърба).

На 26.08.22г. В. Б. (18 годишна) се явила отново с майка си в ПУ Белово и пред св. пол. Б. споделила нови оплаквания към жалбоподателя. От нея и С. П. по служител снел устни и писмени обяснения, в които и двамата потвърдили, че вечерта на 25.08.22г. жалбоподателят публично, в кафе – аперитив „Ейнджъл“ , гр. Белово, я наричал „курво“ .

Поради това св. Б. съставил против жалбоподателя АУАН , приемайки, че същия не е изпълнил даденото му писмено разпореждане.

Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, надлежно предявен и с редовно оформен отказ да го подпише, както и да получи препис .

Основното възражение против него засяга процесуалната му изправност и се изразява в липса на конкретна правна квалификация. На първо място следва да се отбележи, че описанието на нарушението, изразяващо се в неизпълнение на дадено полицейско разпореждане е напълно достатъчно като обстоятелства. Ясно и в необходимия обем в описателната част на констативния и на санкционния акт е описано, че на процесната дата и място нарушителят отправял обидни думи спрямо В. Б., с което не спазвал издадено му на 22.08.22г. писмено разпореждане от посочения полицейски орган. Тоест - следвайки състава на нарушението, административните органи, постановили двата акта, са описали какво е неизпълнението, в което се изразява приетото от тях нарушение и по отношение на какво задължение е извършено. И това е достатъчно.

Що се отнася до оспорената поради липса на конкретика правна квалификация, трябва да се посочи, че описаното нарушение (неизпълнение на писмено разпореждане) съставлява нарушение по ал.4 на чл. 64 от ЗМВР, но липсата на алинея в посочения в акта и в НП цифров израз не засяга правото на защита на нарушителя. В ТР 3/15г. на ОШНК на ВКС (задължително за приложение и посветено основно на правилото *non bis in idem*) подробно е застъпено (виж ТР 3/15, т.“е“, Общи положения) становището, че от значение за преценката на деянието (неговата идентичност) са фактите по извършването му, а не възприетата по тях права

квалификация. При това решение, несъмнено е, че правото на защита се гради основно по фактите, а в случая те са явни и достатъчни за реализиране на това право и за осъществяване на съдебен контрол.

Спазени са били процедурите по съставяне, предявяване , връчване на препис от акта и връчване на НП. Двата акта са съставени от териториално и материално компетентни органи, с оглед представената упълномощителна заповед.

Предвид горните разсъждения акта и НП са процесуално изправи и възраженията в обратната посока са несъстоятелни.

Основателни са обаче тези от тях, които атакуват изводите за съставомерност на нарушението.

На първо място волеизявлението на полицейския орган, материализирано в т.нар . разпореждане от 22.08.22г. представлява предупреждение по смисъла на [чл. 65 от ЗМВР](#), а не разпореждане по [чл. 64 от ЗМВР](#), каквото основание неправилно се сочи. Съгласно [чл. 65 от ЗМВР](#) полицейските органи предупреждават устно или писмено лицето, за което има достатъчно данни и се предполага, че ще извърши престъпление или нарушение на обществения ред. За писменото предупреждение се съставя *протокол*, с който лицето се предупреждава за отговорността, която се предвижда при извършване на съответното престъпление или нарушение на обществения ред. От съдържанието на разпореждането на л. 32 се установява, че жалбоподателят е предупреден да не се саморазправя, отправя обидни думи и не се закана на Ванела Б. , да не я причаква на определени места, да не я следи, да не я заплашва, да не посещана работно й място с цел да се саморазправя , да не я притеснява чрез съобщения в социалните мрежи, да решава всички спорни въпроси по установения ред в компетентните институции. Тези редакция на текста, материализираща изявлението спрямо жалбоподателя определя акта на полицейския орган като предупреждение по [чл. 65 от ЗМВР](#). В нито една част предупреждението не съдържа разпореждане по смисъла на [чл. 64 от ЗМВР](#), поради което не подлежи на обжалване. Предупреждението не притежава белезите на индивидуален административен акт по смисъла на [чл. 21 от АПК](#), защото не създава права или задължения, не засяга права, свободи или законни интереси на жалбоподателя. Предупреждението на полицейския орган не поражда самостоятелно правни последици, защото предписва

спазване на поведение, което произтича от нормативни източници и се очаква от всеки гражданин, а именно да не извършва престъпления и да решава възникнали спорове по законен начин.

Дори и документът на л. 32 дпо своето съдържание да бе разпореждане по чл. 64 от ЗМВР, а не предупреждение по чл. 65, то към датата на нарушението не е влязло в сила, не е задължително и не подлежи на изпълнение. Вярно, както е посочено горе, че е постановено на 22.08.22г. спрямо жалбоподателя разпореждане, което е писмено и което изхожда от полицейски орган, на основание чл. 64 ЗМВР, което съдържа предписание за въздържание от конкретно поведение спрямо лицето В. Б.. Разпореждането съдържа дословно възпроизвеждане на нормата на чл.64, ал.4 от ЗМВР, която съответства на описанието на нарушението – а именно че „е задължително за изпълнение, освен като не налага извършване на очевидно престъпление“. Не съдържа обаче волеизявление на административния орган за допускането на предварително изпълнение, а и не съставлява от онази категория административни актове, за които това е предвидено в закона или такъв предвижда незабавно изпълнение (нпр. чл. 79, ал. 3 ЗБЛД; чл. 151, ал. 1 ЗКИ; чл. 26, ал. 4 Закона за банковата несъстоятелност). Следователно, правилно защитата настоява, че разпореждането не е влязло в сила към датата на издаване на заповедта. Вярно е, че няма дата на връчване (виж на л. 32, гърба), но то е издадено на 22.08.22г. и най-ранната възможна дата на връчване е тази. Тоест до 25.08.22г. – датата на нарушението, то не е влязло в сила и доколкото няма незабавно или предварително изпълнение, не е било задължително.

За горните изводи е ползвана установена от ВАС съдебна практика - Определение № 13243 от 31.10.2018 г. на ВАС по адм. д. № 12881/2018 г., V о., докладчик съдията Донка Чакърова; Определение № 11803 от 23.09.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9265/2020 г., V о., докладчик председателят Йовка Дражева и др.

Горното обсъждане води до заключение за незаконосъобразност на НП, тъй като с него се приписва неизпълнение на разпореждане по чл. 64 ЗМВР, каквото не е издадено и не е подлежало на изпълнение. Затова НП подлежи на отмяна.

Това решение обосновава основателност на претенцията за разноси, с оглед чл. 63д ЗАНН, вр. чл. 144вр. 143 АПК вр. чл. 78, ал.1 от ГПК, като

платеното за адвокатски хонорар 300 лева (л. 8) е дори под минималния размер в НМАВ (след последните изменения на чл. 7, ал.2, 450 лв. .)

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН,
ПАЗАРДЖИШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 2022 - 340 - 0 1/ 11.10.2022 г. на началник РУ Септември – ОД МВР ПАЗАРДЖИК, с което на С. В. Б. с ЕГН *****, с адрес гр. Белово, общ. Белово ,обл. Пазарджишка на основание чл. 257, ал.1 от МВР е наложена глоба в размер на 100 лева.

ОСЪЖДА ОД МВР ПАЗАРДЖИК да плати на С. В. Б. с ЕГН *****, сума в размер на 300 лева

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд-гр.Пазарджик в 14-дневен срок от датата на съобщаването на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____